

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 24/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť mestskej časti Košice-Šaca, Železiarenská 9, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia

- jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 44/2015-376 z 30. septembra 2015 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 188/2012-306 z 19. decembra 2013 a

- jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 45/2015-381 z 30. septembra 2015 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 102/2014-364 z 28. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mestskej časti Košice-Šaca o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2016 doručená sťažnosť mestskej časti Košice-Šaca, Železiarenská 9, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

- jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Obdo 44/2015-376 z 30. septembra 2015 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 188/2012-306 z 19. decembra 2013 a

- jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 45/2015-381 z 30. septembra 2015 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 102/2014-364 z 28. mája 2015.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza:

«V predmetnej veci došlo medzi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) a právnu predchodkyňou sťažovateľky dňa 1. júla 1993 k uzatvoreniu písomnej Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci č. 25/93 (ďalej len „zmluva“), a následne 5. januára 1994 došlo k uzatvoreniu písomného Dodatku k zmluve o poskytovaní právnej pomoci (ďalej len „dodatok“), ktorý sa dotýkal zmeny čl. IV zmluvy. V zmysle dodatku vyplývalo z nového znenia čl. IV bod 1 zmluvy, že za poskytovanie právnej pomoci poskytne sťažovateľka preddavok vo výške dvoch úkonov právnej pomoci podľa vyhl. 240/1990 Zb., zo znenia čl. IV. bod 3 vyplývalo, že trovy konania priznané v konaniach pred súdmi vyúčtuje žalobkyňa sťažovateľke po právoplatnom skončení veci, ak sa nedohodnú inak...

Voči nároku uplatnenému žalobkyňou vznesla sťažovateľka námietku premlčania, pričom pri stanovení okamihu rozhodného pre určenie začiatku plynutia premlčacích lehôt vychádzala z ustanovení zmluvy o tom, že trovy konania priznané v konaniach pred súdmi vyúčtuje žalobkyňa sťažovateľke po právoplatnom skončení veci (čl. IV bod 3 zmluvy v znení dodatku).

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 11. júna 2012, č. k. 35 Cb/111/2011-282, vo vyššie uvedenej právnej veci zaviazal sťažovateľku k zaplateniu sumy 3.947,53 € s 10,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 1. januára 2009 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti súd prvého stupňa konanie zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zo strany žalobkyne. Súd prvého stupňa zároveň uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy konania vo výške 1 359,10 €.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa založil na tvrdení, že vo vzťahu k pohľadávkam žalobkyne nedošlo k ich premlčaniu, ako to namietala sťažovateľka. Súd prvého stupňa ustálil ako okamih rozhodujúci pre začiatok plynutia premlčacích lehôt vo vzťahu k jednotlivým pohľadávkam žalobkyne okamih ich fakturovania zo strany žalobkyne po ukončení zmluvy. Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že popri písomnej zmluve existovala ústna dohoda medzi žalobkyňou a sťažovateľkou, že trovy z právoplatne skončených vecí, ktoré nevyfakturovala žalobkyňa po dobu trvania zmluvy, bola oprávnená fakturovať aj po ukončení zmluvného vzťahu v zmysle čl. IV bod 4, i keď išlo o trovy právoplatne priznané počas trvania zmluvného vzťahu (čl. IV bod 3 zmluvy).

Na preukázanie existencie ústnej dohody medzi žalobkyňou a sťažovateľkou – ako inej dohody v zmysle čl. IV bod 3 zmluvy - súd vykonal bez toho, aby vykonanie týchto dôkazov navrhla niektorá zo strán sporu, dôkazy výsluchom žalobkyne dňa 11. júna 2012 a výsluchom svedka [REDAKOVANÉ], ktorý bol štatutárnym orgánom právnej predchodkyne sťažovateľky v čase trvania zmluvy (ďalej len „svedok“) dňa 30. apríla 2012...

Voči tomuto rozsudku súdu prvého stupňa, čo do sumy 3.835,87 € s 10,5 %-ným úrokom z omeškanie od 1. januára 2009 do zaplatenia, podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru postupoval prvostupňový súd v rozpore so zákonom, keď vykonal dôkazy výsluchom žalobkyne a výsluchom svedka bez toho, aby vykonanie takýchto dôkazov navrhol niektorí z účastníkov konania, a následne založil svoje

rozhodnutie na skutkových zisteniach vyplývajúcich z tohto dokazovania, a taktiež čo do výroku o trovách konania. V prevyšujúcej časti čo do uplatneného nároku na zaplatenie sumy 111,66 € s 10,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 1. januára 2009 do zaplatenia ostal rozsudok súdu prvého stupňa odvolaním nedotknutý...

Z uvedených dôvodov žiadala sťažovateľka, aby odvolací súd rozhodol o zmene rozsudku súdu prvého stupňa tak, aby žalobu zamietol čo do uplatneného nároku na zaplatenie sumy 3 835,87 € s 10,5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 1. januára 2009 do zaplatenia (v prevyšujúcej časti čo do sumy 111,66 € s príslušenstvom ostal rozsudok súdu prvého stupňa nedotknutý). Sťažovateľka tiež žiadala zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa čo do výroku o trovách a priznať jej trovy prvostupňového i odvolacieho konania.

Odvolací súd svojim rozsudkom zo dňa 19. decembra 2013, č. k. 3 Cob/188/2012-306, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa čo do výroku vo veci samej s odôvodnením, že zásada kontradiktórnosti nemá absolútnu platnosť a súd je, v zmysle ust. § 120 ods. 1 O. s. p. oprávnený vykonať i také dôkazy, ktoré neboli navrhnuté účastníkmi konania, ak ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa jeho názoru dodržal súd prvého stupňa všetky procesné predpisy a výsluchom žalobkyne a svedka neodňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, ani nenarušil rovné postavenie účastníkov konania. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa neporušil svojim postupom zákon. Odvolací súd taktiež uzavrel, že súd prvého stupňa dospel, na základe vykonaného dokazovania, k správnym skutkovým a právnym záverom...

Voči uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala sťažovateľka dňa 20. marca 2014 dovolanie, v ktorom namietala porušenie princípu rovnosti účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 a čl. 46 ústavy, v dôsledku čoho jej bola postupom a rozhodnutím súdu prvého stupňa, ako aj rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdil, odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., čím odôvodnila prípustnosť i odôvodnenosť ňou podaného dovolania...

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 44/2015-376, dovolanie sťažovateľky odmietol stotožniac sa so závermi

odvolacieho súdu, keď podľa jeho názoru vykonal súd prvého stupňa len dôkazy nevyhnutné pre rozhodovanie vo veci v zmysle ust. § 120 ods. 1 veta tretia O. s. p. a ani svojím konaním, ani rozhodnutím neporušil žiadne z namietanych práv sťažovateľky...

V predmetnej veci bolo dňa 17. júla 2015 doručené sťažovateľke uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2015, č. k. 3 Cob/102/2014-364, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 25. marca 2014, č. k. 35 Cb/111/2011-334, o trovách konania, ktorým súd prvého stupňa uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania. Odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania tak, že sťažovateľka je povinná nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 827,52 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia a rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že nepriznal náhradu trov odvolacieho konania ani jednému z účastníkov konania.

... Svoje rozhodnutie odôvodnil odvolací súd potrebou aplikácie ust. § 142 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 146 ods. 2 O. s. p. v danej veci, na základe ktorých je potrebné dospieť k záveru, že žalobkyňa mala vo veci pomerný úspech. K námietke sťažovateľky uvedenej v jej odvolaní zo dňa 23. apríla 2014 o možnosti aplikovania ust. § 150 ods. 1 O. s. p. odvolací súd uviedol, že i advokát má právo na právne zastúpenie v konaní a trovy vynaložené na takéto zastúpenie nemožno považovať za neučelne vynaložené. O nepriznaní trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., keďže žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná a sťažovateľka si trovy odvolacieho konania neuplatnila v súlade s platnou právnou úpravou...

Voči uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie zo dňa 27. júla 2015, ktoré odôvodnila tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej námietkou ohľadne aplikácie ust. § 150 ods. 1 O. s. p. o nepriznaní trov právneho zastúpenia z dôvodov hodných osobitného zreteľa, čím porušil jej právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a odňal jej tak možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Sťažovateľka v dovolaní uviedla, že v odvolaní voči uzneseniu súdu prvého stupňa nerozporovala právo na právne zastúpenie žalobkyne v konaní, ale namietala, že za okolností hodných osobitného zreteľa by bolo potrebné považovať skutočnosť, že žalobkyňa i jej právna zástupkyňa boli v konaní pasívne a nenavrhovali dôkazy

na preukázanie svojich tvrdení. K vykonaniu dôkazov došlo na základe aktivity súdu prvého stupňa, ktorý takto nahrádzal procesné povinnosti žalobkyne a jej právnej zástupkyne. Takéto právne zastupovanie považovala sťažovateľka za nehospodárne a trovy uplatnené žalobkyňou za neúčelné vynaložené.

Sťažovateľka taktiež poukázala na nesprávny postup odvolacieho súdu v súvislosti s aplikáciou zásady zavinenia (ust. § 146 O. s. p.) a zásady úspechu (ust. § 142 O. s. p.), keď na späťvzatie žaloby odvolací súd hľadel ako na neúspech. Takýto postup nemá podľa názoru sťažovateľky oporu v zákone, ani súdnej praxi. Namietala, že odlišná (bez toho, aby k tomu existovali relevantné dôvody) aplikácia tých istých ustanovení jednotlivými súdmi porušuje zásadu rovnosti účastníkov konania v zmysle ustanovenia čl. 12 v spojení s ust. čl. 46 ústavy a zakladá vadu rozhodnutia v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. g) O. s. p.

Napokon sťažovateľka namietala, že nepriznanie trov odvolacieho konania považuje za šikanózne, s ohľadom na skutočnosť, že nemala vedomosť o vyhlásení rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dňa 23. novembra 2015 bolo sťažovateľke doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 45/2015-381, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za vadu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., a teda za vadu odôvodňujúcu prípustnosť dovolania. Navyše považoval najvyšší súd odôvodnenie odvolacieho súdu po kvalitatívnej stránke za dostatočné. Najvyšší súd taktiež nezistil, že by uvedené uznesenie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. g) O. s. p.»

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Cob 188/2012-306 z 19. decembra 2013 a uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 44/2015-376 z 30. septembra 2015 podala sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodňuje predovšetkým takto:

„... [N]ajvyšší súd napádaným rozhodnutím, ktorým odobril postup súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, porušil princíp rovnosti vyplývajúci z čl. 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ústavy, čím porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru. Konkrétne súdy postupovali v rozpore s ust. § 120 ods. 1 O. s. p., čím postavili jedného z účastníkov konania (žalobkyňu) do výhodnejšej pozície voči druhému účastníkovi konania sťažovateľke.

Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi konania a vykonáva len tie dôkazy, ktoré navrhnú účastníci konania. Výnimku v zmysle ust. § 120 ods. 1 veta tretia O. s. p. možno uplatniť len výnimočne. Súd však musí k takémuto dokazovaniu pristupovať vyvážené, aby nenarušil princíp rovnosti účastníkov konania a svoj postup musí náležite odôvodniť (Števček, M., Ficová, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár, 2 vydanie Praha: C. H. Beck, 2012, s. 436 a nasl.)...

Ak sa na základe vykonaného dokazovania určitá skutočnosť nepreukáže, alebo jej preukázanie účastník konania nenavrhne, súd nie je povinný, ale ani oprávnený, dokazovať ju z vlastnej iniciatívy. Súd má v takom prípade povinnosť postupovať v súlade s doktrínou povinnosti tvrdenia, bremena tvrdenia, povinnosti dokazovania a bremena dokazovania a ohľadne takejto skutočnosti následne prijať záver, že nie je daná (Števček, M., Ficová, S. a kol.: cit. dielo, s. 426 a nasl.).

Zákonná právna úprava obsiahnutá v ust. § 120 ods. 1 O. s. p. teda v podstate vylučuje aktivitu súdu pri zisťovaní skutkového stavu v sporovom konaní a obmedzuje súd na subjekt, ktorý dôkazy vykonáva a hodnotí...

... Porušením princípu rovnosti účastníkov konania zároveň súdy porušil svoju povinnosť byť a javiť sa nestranným, vyplývajúcu mu z čl. 141 ods. 1 ústavy, čím zároveň porušil právo účastníka na nestranný súd v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 dohovoru.

... S ohľadom na uvedení absenciu odôvodnenia oprávnenosti postupu podľa ust. § 120 ods. 1 veta tretia O. s. p. tak rozhodnutie najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zároveň porušili právo sťažovateľky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 dohovoru.“

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Cob 102/2014-364 z 28. mája 2015 a uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 45/2015-381 z 30. septembra 2015 podala

sťažovateľka podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodňuje predovšetkým takto:

„... [N]ajvyšší súd napádaným rozhodnutím, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky a odobril postup súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu pri rozhodovaní o trovách konania, porušil princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ústavy a základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnosť pred súdom v zmysle čl. 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru...“

Sťažovateľka založila prípustnosť i odôvodnenosť ňou podaného dovolania zo dňa 27. júla 2015 na nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu ako vade v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p., ktorá je vadou zakladajúcou prípustnosť i dôvodnosť dovolania. Sťažovateľka pritom vychádzala z rozhodnutí najvyššieho súdu, v zmysle ktorých je nedostatočne odôvodnenie rozhodnutia súdu potrebné považovať za vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. spočívajúcu v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom (2 Cdo 170/2005, 4 Cdo 171/2005, 4 Cdo 317/2009, 4 Cdo 90/2013, 2 Obdo 11/2012) a tiež nálezu ústavného súdu, v zmysle ktorého pokiaľ súd svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, fakticky odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, čím bola naplnená skutková podstata prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., a zároveň naplnená aj dôvodnosť podaného dovolania (I. ÚS 342/2010)...

Právny názor spočívajúci v tvrdení, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno považovať za vadu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., je presadzovaný len niektorými senátmi (resp. len jedným senátom) najvyššieho súdu, a možno teda hovoriť o ustálenej rozhodovacej činnosti týchto senátov, nie však najvyššieho súdu ako celku. Opačný názor [o nedostatočnom odôvodnení ako vade zakladajúcej prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.] nepredstavuje len exces – jednotlivé vybočenie z ustálenej rozhodovacej činnosti súdu, ale samostatnú rozhodovaciu líniu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o prípustnosti dovolania na základe ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. ...

... Sťažovateľka má za to, že prax, ktorá sa vyvinula na najvyššom súde ako inštitúcii, ktorej úlohou je aj zjednocovanie judikatúry nižších súdov, keď o tak zásadnej otázke, akou

sú podmienky prípustnosti dovolania, rozhoduje bez rozumných a primeraných dôvodov v analogických situáciách odlišne, je v rozpore s princípom právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy)...

... Podľa názoru sťažovateľky je takýto prístup zo strany najvyššieho súdu, keď úspech podaného dovolania nezávisí od dôvodov v ňom uvedených, ale od senátu najvyššieho súdu, ktorému je vec pridelená na rozhodnutie, svojvoľný, porušujúci nielen článok 1 ústavy, ale i právo účastníkov konania na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, a to aj vo vzťahu k rovnosti k prístupu k súdu v zmysle čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy...

... Sťažovateľka zároveň namieta, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 45/2015-381, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2015, č. k. 3 Cob/102/2014-364, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 protokolu 1 k dohovoru.

... S ohľadom na vyššie uvedené sťažovateľka namieta, že odvolací súd sa v napádanom rozhodnutí nevysporiadal s jej argumentmi, ktoré uviedla v svojom odvolaní zo dňa 27. júla 2015 a ktorými reagovala na dôvody súdu prvého stupňa, na ktorých tento založil svoje rozhodnutie o trovách konania.

... Ako sťažovateľka uviedla už v dovolaní, odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou neúčelne vynaložených trov konania na strane žalobkyne a možnosťou aplikovania ust. § 150 ods. 1 O. s. p. v danom prípade s ohľadom na skutočnosť, že plnenie si procesných povinností zo strany žalobkyne i jej právnej zástupkyne v konaní nahrádzal svojou aktivitou súd. Na uvedení časť argumentácie sťažovateľky odvolací súd, ani dovolací súd nezareagovali.

Ak sa všeobecný súd v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberá zásadnou odvolacou námietkou účastníka konania... a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s ňou nevysporiada, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu v tomto smere považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (II. ÚS 410/06).

Podľa názoru sťažovateľky teda bolo, v zmysle vyššie uvedeného, povinnosťou odvolacieho i dovolacieho súdu vysporiadať sa s argumentmi sťažovateľky uvedenými v odvolaní resp. dovolaní a to buď tak, že by sa s nimi stotožnil, alebo uviedol, prečo tieto argumenty nepovažuje za opodstatnené...

Pokiaľ ide o rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania, tu absentuje odôvodnenie súdneho rozhodnutia úplne, keď súd len uvádza, že náhradu trov odvolacieho konania s sťažovateľke nepriznal, nakoľko si ich neuplatnila v súlade s platnou právnou úpravou. Neuvádza žiadne skutkové okolnosti, na základe ktorých dospel k takémuto záveru, ani žiadnu právnú argumentáciu. V zmysle judikatúry ústavného súdu sú však na rozhodnutia o trovách kladené rovnaké kvalitatívne požiadavky, čo do odôvodnenia rozhodnutia, ako na rozhodnutie vo veci samej...

... Právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, vrátane trov právneho zastúpenia, je i súčasťou práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 protokolu č. 1 k dohovoru...

S ohľadom na uvedené došlo podľa názoru sťažovateľky arbitrárnym a neodôvodneným rozhodnutím odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli, i k zásahu do práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 protokolu č. 1 k dohovoru.“

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a na nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na rovnosť pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 44/2015-376, a uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. decembra 2013 č. k. 3 Cob/188/2012-306, porušené bolo.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 44/2015-376, a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. decembra

2013, č. k. 3 Cob/188/2012-306, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu podľa čl. 1 ods. 1, 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 protokolu 1 k dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 45/2015-381, a uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2015, č. k. 3 Cob/102/2014-364, porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 2015, č. k. 3 Obdo 45/2015-381, a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2015, č. k. 3 Cob/102/2014-364, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Košiciach sú povinné nahradiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 363,79 €, ktorú sú povinné vyplatiť k rukám advokátskej kancelárie..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 3 Cob 188/2012-306 z 19. decembra 2013 je najprv potrebné poukázať na názor ústavného súdu, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté. V takomto prípade je preto nevyhnutné, aby sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote nielen proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ale aj proti rozhodnutiu súdu odvolacieho, ak ním došlo podľa názoru sťažovateľa k zásahu do jeho práv (IV. ÚS 406/2010).

Východiská týkajúce sa posudzovania zachovania lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutým uzneseniam krajského súdu sú rovnocenné aj pre účely posudzovania prípustnosti sťažnosti proti označenému uzneseniu krajského súdu.

Ústavný súd v príslušnej kancelárii okresného súdu zistil, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť 25. novembra 2015, a preto ústavný súd považuje lehotu na podanie sťažnosti proti napadnutým uzneseniam krajského súdu za zachované.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu č. k. 3 Cob 188/2012-306 z 19. decembra 2013 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 44/2015-376 z 30. septembra 2015

Z obsahu tejto časti sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta predovšetkým nezákonnosť a neústavnosť postupu okresného súdu súvisiaceho s procesom vykonávania dokazovania v konaní pred ním, v rámci čoho tvrdí, že okresný súd konal zjavne nad rámec svojich zákonných oprávnení, keď zabezpečil a následne vykonal aj také dôkazné prostriedky (výsluch žalobkyne a bývalého člena štatutárneho orgánu sťažovateľky), ktoré strany nenavrhlí, a na ich podklade následne ustálil skutkový stav veci v jej neprospech, pričom tento procesný nedostatok nebol následne v opravných konaniach korigovaný z pozície funkčne nadriadených súdov. V tejto súvislosti sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd, ako aj najvyšší súd sa v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom nevysporiadali s jej argumentáciou, v rámci ktorej namietala zákonnosť postupu okresného súdu v priebehu dokazovania.

So sťažovateľkou ústavný súd v zásade súhlasí s tým, že všeobecný súd by v sporovom súdnom konaní nemal iniciatívne vyhľadávať dôkazné prostriedky, a tým nahrádzať dôkaznú aktivitu tej-ktorej procesnej strany bez toho, aby svoj postup aj dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetlil v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Vlastná dôkazná iniciatíva všeobecného súdu je totiž spôsobilá posunúť zisťovanie skutkového stavu do inej roviny, a to spravidla v prospech jednej zo strán, vystavuje sa tým zároveň aj riziku, že jeho postup môže v zásade signalizovať nielen porušenie zásady nestrannosti súdu, ale aj rovnosti procesných strán. Z uvedeného potom možno urobiť čiastkový záver, že ústavne súladnému postupu všeobecného súdu v zásade nezodpovedá situácia, ak tento z vlastnej iniciatívy vnáša do priebehu dokazovania v rámci sporového

konania nové skutočnosti alebo dôkazy, pokiaľ je pred ich zabezpečením a vykonaním pravdepodobné, že môžu byť na prospech jednej procesnej strane.

V súvislosti s už uvedeným je potrebné uviesť, že dôkazná povinnosť procesnej strany je jej základnou procesnou povinnosťou, ktorou sa riadi dokazovanie v sporovom súdnom konaní, a jej plnenie je zároveň určujúce aj pre posúdenie toho, akým smerom sa bude dokazovanie v sporovom súdnom konaní uberať. Je preto predovšetkým vecou aktívneho prístupu procesných strán, aké dôkazné prostriedky navrhnu pre účely preukázania svojich skutkových tvrdení.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že postup všeobecného súdu, ktorý v sporovom súdnom konaní iniciatívne zasahuje do dôkazného procesu a následne koncipuje odôvodnenie svojho konečného rozhodnutia spôsobom, ktoré túto skutočnosť presvedčivým spôsobom nezrejímí, možno hodnotiť ako taký, ktorý je na hranici ústavnej akceptovateľnosti. Podľa názoru ústavného súdu nie každý nezákonný postup všeobecného súdu v rámci ním vykonávaného dokazovania možno hodnotiť ako taký, ktorý by odôvodňoval sťažovateľom požadovaný zásah z pozície ústavného súdu. Je to predovšetkým vtedy, keď nemožno zmysluplne očakávať, že by sťažovateľom požadovaný výsledok konania pred ústavným súdom priniesol preň iný meritórny výsledok v konaní pred všeobecným súdom.

Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za dôležité pripomenúť, že všetky ústavnoprávne relevantné vady týkajúce sa procesu zisťovania skutkového stavu veci musia byť vždy posudzované s ohľadom na mieru významu niektorého z namietaných pochybení, čo sa týka prípadného ospravedlnenia jeho následku do vyvedenia konečných záverov v merite veci. Inými slovami, nie vždy musí určitý procesný nedostatok realizácie dôkazného konania viesť k zrušeniu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia.

Okrem toho z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených nevyplýva, že by okresný súd v súvislosti s vlastným zabezpečovaním a vykonávaním sťažovateľkou namietaného dokazovania rozpoznateľne konal v prospech jednej procesnej strany, pretože v čase pred vykonaním sporných dôkazných prostriedkov nebolo zrejmé, aký bude obsah výpovede

bývalého člena štatutárneho orgánu sťažovateľky, a teda či potvrdí alebo vyvráti skutkovú verziu žalobkyne. Ústavný súd v okolnostiach danej veci považuje za rozhodujúce to, že ak by aj okresný súd nedodrжал v danej veci pravidlá zákonného zisťovania skutkového stavu v sporovom súdnom konaní a svojím postupom „pomohol“ jednej strane sporu, tak z praktického hľadiska si možno predstaviť situáciu, že strana, v prospech ktorej bol dôkaz z vlastnej iniciatívy súdu vykonaný, by neskôr napríklad po zrušení rozhodnutia tento dôkaz navrhla a následne vykonala. Preto aj keby ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach danej veci bol okresný súd pri vyhľadávaní a následnom vykonávaní dôkazov príliš aktívny, šlo by o pochybenie, ktorého intenzita v okolnostiach danej veci nemôže viesť k zrušeniu napádaných rozhodnutí.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu č. k. 3 Cob 102/2014-364 z 28. mája 2015 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Obdo 45/2015-381 z 30. septembra 2015

Z obsahu tejto časti sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta arbitrárnosť označeného uznesenia krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, pretože tieto sudy v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom nereagovali na jej námietky uplatnené v odvolacom, ako aj v dovolacom konaní. Sťažovateľka konkrétne tvrdí, že krajský súd sa pri rozhodovaní o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania dodatočne nevysporiadal s jej požiadavkou aplikácie § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keďže bola toho názoru, že v okolnostiach jej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa na rozhodnutie o trovách konania v súlade s jej návrhom. Sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýkala, že sa jej vecou meritórne nezaoberal, a to napriek tomu, že súčasťou jeho rozhodovacej činnosti je aj právny názor, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP. Uvedená podmienka bola vzhľadom na kvalitatívnu stránku

uznesenia krajského súdu č. k. 3 Cob 102/2014-364 z 28. mája 2015 podľa jej presvedčenia splnená.

Ústavný súd považuje za relevantné, že v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 45/2015 bola jediným predmetom tohto konania výlučne otázka trov konania – t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o trovách konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Pre intervenciu ústavného súdu je takto v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita namietaného porušenia označených práv kolidujúca s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd.

Z citovanej časti sťažnosti, ako aj z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka mala byť týmto rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ukrátená o finančnú čiastku v sume 827,52 €, ktorú ju krajský súd zaviazal nahradiť procesne úspešnej žalobkyni.

V danom prípade ústavný súd konštatuje, že aj keby bolo označené uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu sporné v otázke nastolenej sťažovateľkou, je v okolnostiach daného prípadu nevyhnutné zohľadniť nielen to, že ide o problematiku týkajúcu sa náhrady trov konania, ale aj samotnú intenzitu namietaných porušení a jej ústavnoprávny rozmer, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv.

Ústavný súd vzhľadom na výšku finančného plnenia, ktorá je pre sťažovateľku v „hre“ (827,52 €), konštatuje, že ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagateľná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadov už samotný predmet sporu v predmetnom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porovnaj najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach zanedbateľného významu prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec vzhľadom na už uvedené nedosahuje v danom konkrétnom prípade intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018